

РЕШЕНИЕ

№ 4182

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 01.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11085** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 от закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [жк], [улица], вх.1, ет.5, ап.И, представлявано от управителя Й. Л. Д., срещу Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) за заплащане на обезщетение на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди (пропуснати ползи) общо в размер на 1081742,30 лв., от които 890189,45 лв. главница и 191552,93 лв. законни лихви, претърпени в резултат на два отменени административни акта на КЕВР – Решение № Ц-5/20.02.2015 г., отменено с влязло в сила съдебно решение № 13785/12.11.2018 г. по адм.д. № 12851/2017 г. на ВАС, IV отделение, и Решение № Ц-14/03.04.2019 г., обявено за нищожно с влязло в сила съдебно решение № 492/14.01.2021 г. по адм.д. № 13432/2019 г. на ВАС, III отделение. Конкретно сочи, че претенцията се състои от следните суми:

- 536 642,87 лв. – обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразен административен акт Решение № Ц-5/20.02.2015 на ДКЕВР
- 162483,54 лв. - законна лихва за забава върху горепосочената главница, считано от 12.11.2018г. до датата на подаване на исковата молба (05.11.2021г.);
- 353 546,58 лв. обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразен административен акт Решение № Ц-14/03.04.2019 на ДКЕВР;
- 29069,39 лв. законна лихва за забава върху горепосочената главница, считано

от 03.04.2019г. до датата на подаване на исковата молба (05.11.2021г.);

· законна лихва за забава върху главниците за периода от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимите суми
Претендира направените разноски.

В открито съдебно заседание на 01.06.2022г. е допуснато изменение в цената на иска, като се претендира обезщетение за пропуснати ползи в размер на 923394,61 лв. и лихва в размер на 279605,73 лв. за периода от 12.11.2018г. до подаване на исковата молба, съобразно вариант В от заключението по допуснатата съдебна експертиза.

Ищецът твърди, че като производител на електрическа енергия от водноелектрическа централа с инсталирана мощност до 10 МВтч, е адресат на Решение № Ц-010/30.03.2011г. и впоследствие на Решение № Ц-5/20.02.2015г. на ДКЕВР и Решение № Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР, с които се определят, считано от 01.04.2011г. преференциални цени за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВтч.и е заинтересован спрямо него да бъде прилагана преференциалната цена, съгласно установените критерии за класифициране на ВЕЦ по т.1 до т.6 от разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011г. на КЕВР, а не по преференциална цена в размер на 112,49 лв./МВтч, без ДДС, определена с отменените административни актове на КЕВР.

Според ищеца, с отменените/ прогласените за нищожни решения КЕВР незаконосъобразно му е определила преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС за произведената от експлоатираната от него ВЕЦ “Т.-2”, поради което му дължи обезщетение за причинените му от незаконосъобразния акт вреди.

Размерът на пропуснатите ползи, според изложеното в исковата молба, се изразява в стойността на осуетеното вследствие на незаконосъобразните актове конкретно увеличение на имуществото, което се явява чистият пропуснат приход от реализация на електрическата енергия на ищеца.

В исковата молба е уточнено, че вредите, причинени от Решение № Ц-05/20.02.2015г. представляват пропуснати ползи в размер на 290337,02 лв., формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между преференциална изкупна цена от 112,48 лв./МВтч, без ДДС и преференциална изкупна цена в размер на 213,09 лв./МВтч, без ДДС за периода 20.02.2015 – 12.11.2018г., както и пропуснати ползи в размер на 246305,85 лв., формирани като разликата при изкупна цена на свободен пазар по свободно договорени цени или цени за излишък на балансиращ пазар за количествата над 2500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическа енергия в размер на 213,09 лв./МВтч, без ДДС до пълното нетно специфично количество – 3724КВтч електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциалната цена по т.2 от Решение № Ц-10 от 30.03.2011г. на ДКЕВР, за периода 24.07.2015г. – 12.11.2018г.

Вредите, причинени от Решение № Ц-14/03.04.2019г. представляват пропуснати ползи в размер на 244379,23 лв., формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между преференциална изкупна цена от 112,48 лв./МВтч, без ДДС и преференциална изкупна цена в размер на 213,09 лв./МВтч, без ДДС за периода 13.11.2018г. – 25.03.2021г., както и пропуснати ползи в размер на 109167,35 лв., формирани като разликата при изкупна цена на свободен пазар по свободно договорени цени или цени за излишък на балансиращ пазар за количествата над 2500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическа енергия в размер на 213,09

лв./МВтч, без ДДС до пълното нетно специфично количество – 3724КВтч електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциалната цена по т.2 от Решение № Ц-10 от 30.03.2011г. на ДКЕВР, за периода 13.11.2018г. – 25.03.2021г. Вредите се претендират за периода до 25.03.2021г. - датата предшестваща постановяването на следващото ценово Решение № Ц-12 от 26.03.2021г.

Ответникът, Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в писмен отговор излага подробни доводи за недопустимост и неоснователност на исковете. Поддържа, че в мотивите на отменителните решения на ВАС съдът не е дал указания преференциалните цени за продажба на произведената електрическа енергия от производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници, попадащи в категорията по т.7, да бъдат определени чрез тяхното категоризиране в други групи по други точки от оспорените ценови решения. Според него, ищецът прави опит да се самоопредели като производител, попадащ в някоя от групите по т.1 до т.6 от Решение № Ц-10/ 31.03.2011г., което е недопустимо. Поддържа, че административното производство по определяне на цени за групата производители на електрическа енергия от възобновяеми източници, попадащи в хипотезата на отменените решения за визириания период считано от 01.04.2011г., не е приключило, а до произнасяне на КЕВР с административен акт за определяне на цени, считано от 01.04.2011г., не съществуват валидно определени преференциални цени, на които крайните снабдители, съответно общественият доставчик, да изкупуват произведената електрическа енергия. В този смисъл претенцията за пропуснати ползи се базира на хипотеза.

Отрича се и допустимостта и основателността на претенцията за присъждане на пропуснати ползи в общ размер на 355473,20 лв., разлика при ценовото равнище на продажбите /на свободен пазар на свободно договорени цени или по цени на излишък на балансиращ пазар/, реализирани от ищеца за количествата над 2500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическа енергия в размер на 213.09 лв./МВтч до пълното нетно специфично количество електрическа енергия 3724 kWh, въз основа на което е определена преференциалната цена по т.2 от Решение № Ц-10/ 30.03.2011г. за периода 20.02.2015г. – 30.11.2016г. С отменените административни актове ДКЕВР не е установила размер на нетното специфично производство. Това е сторено с друг административен акт – Решение № СП-1/ 31.07.2015г.

Възразява се, че поддържаните от ищеца вреди са произтекли и от неправилната квалификация на централата като попадаща в групата по отменената т.7 от Решение № Ц-10/30.03.2011г. вместо по т.2 от цитирания акт, но Комисията няма правомощия да определя за всеки конкретен производител категорията, в която той попада – касае се за преценка и доказване пред крайния снабдител или обществения доставчик, с когото производителят на ЕЕВИ сключва договор за изкупуване. твърди се, че между ищеца и КЕВР няма преки отношения и няма задължение за парична престация.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на исковете, поради липса на причинно-следствена връзка.

Административен Съд С. - град, I отделение, 65-и състав, след като взе предвид наведените от страните доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Установено е, че Г.-КОНСУЛТ О. притежава Разрешително за водовземане № 11140019 от 02.10.2007 г., издадено от директора на Б. дирекция, “Д. район” с център

П., на основание чл. 78, ал.2, чл.72 и във вр. с чл.52, ал.1, т.3 от Закона за водите (ЗВ), с което е продължен срокът и действието и е изменено Разрешително № 0775/27.02.2002г., с цел производство на електроенергия посредством МВЕЦ "Т. 2" с инсталирана мощност 270 кВт и нетен пад 10,00 м. С Решение № 2424/14.05.2018г. на директора на Б. дирекция, „Д. район“, на основание лч.52, ал.1, т.4 от ЗВ, срокът на действие на разрешителното е продължен до 18.02.2028г. С Решение № 2547/23.11.2018г. Разрешително № 11140019 от 02.10.2007г. е изменено.

На 01.12.2010 г. между Ч. Е. БЪЛГАРИЯ АД- купувач и Г.-КОНСУЛТ О. в качеството му на продавач - производител на електрическа енергия от ВЕЦ "Т. 2", е сключен договор за изкупуване на електрическа енергия № 26, по силата на който продавачът доставя на купувача в местата на продажба, а купувачът купува от продавача електрическа енергия по цени и условия, определени в договора и в съответствие с действащите нормативни актове. Срокът на договора е до 31.03.2024 г. В чл. 10, ал. 1 е предвидено, че купувачът изкупува количеството електрическа енергия, произведена от продавача, в съответствие с протокола по чл. 7, ал. 2 и по преференциални цени в съответствие с действащото законодателство (чл.10, ал.2). По силата на чл. 11, ал. 1 купувачът заплаща на продавача количеството закупена електрическа енергия съгласно чл. 10, ал. 3 ежемесечно, на база подписания при отчитането протокол.

Представени са и: договор № 29 от 29.05.2017г. за покупко-продажба на електрическа енергия по свободно договорени цени, сключен между Т. К. Е. - купувач и Г.-КОНСУЛТ Е. – продавач; договор № 29 от 30.04.2018г. за покупко-продажба на електрическа енергия по свободно договорени цени, сключен между Т. К. Е. - купувач и Г.-КОНСУЛТ Е. – продавач; договор № 29 от 06.05.2019г. за покупко-продажба на електрическа енергия по свободно договорени цени, сключен между Т. К. Е. - купувач и Г.-КОНСУЛТ Е. – продавач; договор № 29 от 26.05.2020г. за покупко-продажба на електрическа енергия по свободно договорени цени, сключен между Т. К. Е. - купувач и Г.-КОНСУЛТ Е. – продавач. Представени са протоколи за отчет на произведена електрическа енергия и фактури за продажба на електрическа енергия, издадени от Г.-КОНСУЛТ Е. с получател Ч. Е. БЪЛГАРИЯ АД, Т. К. Е. и Е. ПРО ЕНЕРГИЙНИ УСЛУГИ Е..

С Решение № Ц-010/ 30.03.2011г. ДКЕВР, на основание чл.21 ЗВАЕИБ (отм., действащ към момента на приемане на решението), определя, считано от 01.04.2011г., преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10МВт, в 26 точки на решението за отделните видове възобновяеми енергийни източници. В т.1 до 7 от посоченото решение ДКЕВР определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М.. В т.1 до 6 комисията класифицира водноелектрическите централи и определя преференциална цена съгласно установените критерии по чл.19а, ал.1 и 2 от наредбата и по чл.36 и сл. от Наредба № 14 за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и ползване на обектите и съоръженията за производство, преобразуване, пренос и разпределение на електрическа енергия съобразно схемата на хидроенергийния обект, инсталираната мощност и водния пад на електрическите централи. В т.7 от решението са включени водноелектрически централи под 10 М., въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., като определената преференциална цена е в размер на 112.48/МВтч.

В тази част (т.7) решението на ДКЕВР е отменено с Решение № 2126/ 13.02.2013г. на ВАС по адм. дело № 5492/ 2011г., оставено в сила с Решение № 16953 от 17.12.2013г. по адм.д. № 7175/2013г. на ВАС, Петчленен състав. Делото е върнато на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона. В тях съдът приема, че правилата, методите и критериите за определяне на преференциални цени са нормативно регламентирани със закона и наредбата. Съгласно чл.21, ал.1 от закона ежегодно до 31 март комисията определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 М., като в съответствие с ал.2 цената се определя в размер 80 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от комисията по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл.36, ал.3 от Закона за енергетиката (ЗЕ), съгласно ал.3 добавката по ал.2 за следващата календарна година не може да бъде по-малка от 95 на сто от стойността на добавката за предходната календарна година. Съответната наредба по чл.36, ал.3 от Закона за енергетиката е Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ), според чл.19а от която, преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя като не по-ниска от 70 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители, и добавка, определена от комисията съобразно приети от нея указания, по общи критерии, валидни за всички възобновяеми енергийни източници – вида на технологията, големината на инсталираната мощност, наличния ресурс на първичния енергиен източник. Съгласно чл.19а, ал.2 от наредбата, за определяне на преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М., комисията предлага и следните специални критерии – наличие на горен изравнител, който позволява непрекъсната работа на централата с номинална мощност най-малко 2 часа на денонощие, наличие на долен изравнител за централите, които работят по зададен от министъра на околната среда и водите месечен график за използване на водите на комплексните и значими язовири. Освен това, съгласно чл.36 от Наредба № 14/ 15.06.2005г. хидроенергийните обекти се класифицират съобразно следните критерии – мощност, експлоатационен режим, схема на хидроенергийния обект. В мотивите на ВАС се приема, че посочените нормативни изисквания са съобразени от комисията при приемане на решението, но в нарушение на тези разпоредби е въведен допълнителен разграничителен критерий за отделните водноелектрически централи, а именно „въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., за което комисията не е посочила фактически и правни основания. В останалата част, а именно в частта без т. 7, Решение № Ц-010/ 30.03.2011г. не е оспорено пред съда и е влязло в сила. Следователно, този административен акт се ползва със стабилитет и по отношение на извършената класификация на водноелектрически централи и на електрически централи в т.1 – 6.

След връщане на преписката на административния орган, в изпълнение на съдебното решение, ДКЕВР приема Решение № Ц-5/ 20.02.2015г., с което определя, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за

изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М. по смисъла на §2, ал.1, т.1 ПЗР на ЗВАЕИБ – 112, 48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа. Това решение е отменено с влязло в сила Решение № 4039/ 15.06.2017г. на АССГ по адм. дело № 2596/ 2015г. В мотивите на решението се сочи, че въведеният от комисията критерий – съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М. обуславя материална незаконосъобразност на административния акт. Съдът отменя решението, с което е определена, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М. по смисъла на §3, ал.1, т.1 от ПЗР на ЗВАЕИБ – 112, 8 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, като връща делото като административна преписка на комисията за ново произнасяне и отнасяне на спорните водноелектрически централи към групите, по посочените критерии от т.1 до 6 в Решение № Ц-010/ 30.03.2011г. на комисията и при съобразяване на изложените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона. Решението е оставено в сила с Решение № 13785/ 12.11.2018г. на ВАС по адм. дело № 12851/ 2017г., в мотивите на което се сочи, че при постановяване на решението си административният орган отново е въвел ограничителен и дискриминационен критерий, като изразът „въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г.“ на практика се заменя с изрече „съществуващи водноелектрически централи“, което отново се свързва с времето на обнародване на закона в Държавен вестник. Прието е, че разделянето на съществуващи и нови водноелектрически централи отново представлява времеви критерий за определяне на преференциалната цена. Отново е налице диференциация по отношение на водноелектрическите централи според момента, от който започват да текат срокове за задължително изкупуване на произведената електрическа енергия от възобновяемите източници. Сочи, че разделянето на нови и съществуващи не следва да е в зависимост от това дали е изтекъл технико-икономическият живот на активите и възвръщане на вложената първоначално инвестиция, като обособяването на отделна група производители на електрическа енергия, формирана на признака съществуващи електрически централи, отново е незаконосъобразно. Съдът посочва още, че в предходното решение на Върховния административен съд не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени в т.1 до т.6 на Решение № Ц-010 от 30 март 2011 г., като даденото в този смисъл указание от АССГ не е съобразено с факта, че Решение № Ц-010 от 30 март 2011 г. е влязло в

сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и на друго Решение с № Ц-5 от 20.02.2015г. Поради това ВАС указва, че при връщането на преписката за ново произнасяне, административният орган, в съответствие с принципа за съразмерност по чл.6 от АПК, следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото.

След връщането на административната преписка при КЕВР е прието Решение № Ц-14/ 03.04.2019г., с което комисията определя, считано от 01.04.2011г., преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 М., които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ (отм). С Решение № 5129/ 23.07.2019г. на АССГ по адм.д. № 4506/ 2019г. е обявена нищожността на Решение № Ц-14/ 03.04.2019г. и преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне при спазване на дадените указания по прилагане на закона. За да постанови решението си съдът приема, че решението на КЕВР е издадено в противоречие с влязлото в сила съдебно решение, тъй като актът е идентичен по съдържание с предходния акт, отменен от съда. С Решение № 492 от 14.01.2021г. решението на АССГ е оставена в сила.

Според Становище на ДКЕВР от 05.05.2011 г., комисията е била сезирана с множество искания за издаване на удостоверения, в които да посочи, в коя категория попадат конкретните енергийни обекти според Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Комисията е изразила становище, че не разполага с правомощия да издава административни актове с подобно съдържание, а принадлежността на всеки производител към определена ценова категория се декларира ясно в: Разрешителното за водоползване, издадено по реда на чл.60 и сл. от ЗВ, протокол – образец 16, съставена основание чл.7, ал.3, т.16 от Наредба № 3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството и спецификациите на техническите проекти. Тези технически параметри са посочени в разрешителното за водоползване, издадено от съответния орган по чл.52 ЗВ. Определянето на принадлежността на всяка ВЕЦ към утвърдените с Решение № Ц-010/30.03.2011 г. категории следва да се доказва чрез горепосочените документи от собственика на централата пред съответния краен снабдител, което може да се удостовери със съответен протокол.

Като доказателство по делото е представено и прието и Решение № СП-1 от 31.07.2015г. на КЕВР, с което е определено нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в Решение № Ц-10 от

30.03.2011г. за съответните групи производители.

По искане на ответника от третите неучастващи лица НАЦИОНАЛНА ЕЛЕКТРИЧЕСКА КОМПАНИЯ ЕАД и Ч. Е. БЪЛГАРИЯ АД са изискани и представени писмени доказателства, приети по делото: справки и фактури за закупени количества електрическа енергия през исковия период от Ч. Е. БЪЛГАРИЯ АД, произведени от ВЕЦ "Т. 2"; договор за изкупуване на електрическа енергия № 26/01.12.2010г., сключен между Ч. Е. БЪЛГАРИЯ АД и Г.-КОНСУЛТ О., ведно с приложенията, фактури и протоколи за произведена електрическа енергия от ВЕЦ "Т. 2" за исковия период.

По искане на жалбоподателя е допусната и приета комплексна съдебно-техническа и икономическа експертиза. Вещото лице инженер е посочило, че ВЕЦ "Т. 2" е построена през 1923 г. на р. Б. О., заедно със съоръженията към нея, с инсталирана мощност 270 kW. След като констатира разминаване в мощността, посочена в разрешението за водоползване и в акт обр 16 от ДНКС от една страна – 270 kW и сертификата от ДКЕВР за произход на ЕЕ от ВЕИ и договора за присъединяване на МВЕЦ към Е. – от друга – 350 kW, вещото лице е изчислило действителната изходяща генераторна електрическа мощност на МВЕЦ, съгласно данните за техническите параметри на агрегатите на МВЕЦ и приема, че технически, по смисъла на Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР, за определяне на преференциална цена на ЕЕ от ВЕИ, МВЕЦ „Т.-2“ е малка, нисконапорна, деривационна ВЕЦ и предвид неотменената част на решението следва да бъде категоризирана в съответствие с точка 1 от обобщената класификация на ДКЕВР, като: „Микро ВЕЦ с инсталирана (изходяща, електрическа) мощност до 200 kW (вкл.)“, тъй като действително инсталирана генераторна, изходяща, активна, електрическа мощност (потенциал на МВЕЦ за производство и доставка на активна електрическа енергия), в периода от 20.02.2015г. до 18.01.2016 г. е 139,1 kW, а в периода след 19.01.2016 г. е 188,4 kW.

В останалата част експертизата изчислява разликата между реализираните приходи на ищеца от продажба на електрическа енергия /ЕЕ/считано от 20.02.2015 г. до 25.03.2021 г. при преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по т. 2 от разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР в размер на 213,09 лв./МВтч, без ДДС, както и във вариант предвид преференциална цена по т. 1 от решението, с оглед установеното от техническата част. Установено е, че за процесния период от 20.02.2015 г. до 25.03.2021 г., ищецът е продал общо 5 799 408,25 кв.ч ел. енергия при еденична цена 0,11248 лв./квтч на обща стойност 652 317,43 лв. Разликата между реализираните приходи от продадена ел. енергия при цена 0,11248

лв/кВтч и тези при цена 0,21309 лв/кВтч (по т.2) е в размер на 583478,45 лв. Разликата между реализираните приходи от продадена ел. енергия при цена 0,11248 лв/кВтч и тези при цена 0,2229 лв/кВтч (по т.1) е изчислена в размер на 640 370,65 лв.

Експертизата е изчислила и пропуснатите приходи от продажбата на пълното нетно специфично количество ЕЕ, въз основа на което е определена преференциалната цена, при ценова категория от т. 1 от разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР, като разликата при ценовото равнище на продажбите (на свободен пазар, по свободнодоговорени цени или по цени за излишък на балансиращ пазар), реализирани от жалбоподателя за количествата над 2 500 работни часа и преференциалната цена до пълното нетно специфично количество ЕЕ, приложимо за експлоатираната от ищеца ВЕЦ. Заключение е прието с възражение от ответника, който счита, че въпросите, поставени на експертите са недопустими и неотнормирани към предмета на спора.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявените главни искове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ са допустими. Процесуалната легитимация на двете насрещни страни следва единствено от правното твърдение на ищеца. Тя се обуславя от заявената от ищеца принадлежност на спорното материално право - от претендираното или отричано от ищеца право. Поради това при проверката дали искът е предявен от и срещу надлежна страна, съдът изхожда от правото, което се претендира или отрича с исковата молба. За да бъде едно лице субект на процесуални правоотношения като страна е необходимо то да съществува към момента на завеждане на иска и да притежава процесуална правоспособност. Това е условие за допустимост на исковия процес, доколкото не може да възникне процесуално правоотношение по отношение на лице, което не съществува или не притежава процесуална правоспособност. Пасивната процесуална правоспособност по исковете за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл.205 АПК, вр.чл.1, ал.2 ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Дали вредите са причинени от административна дейност и дали са причинени от заявления с исковата молба ответник са въпроси, свързани с основателността, а не с допустимостта на иска. По изложените съображения исковете са допустими.

Относно основателността на исковете претенции съдът намира следното:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ

предполага установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. Отговорността по предявените иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е безвиновна, обективна за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразни актове на КЕВР, отменени с влезли в сила решения.

Актовете, от които се твърди, че е настъпил вредоносен резултат, имат характеристиките на ненормативен административен такъв – приети са при изпълнение на административна дейност. Органът-издател е “административен орган” по смисъла на §1, т.1 от ДР на АПК – Комисията за енергийно и водно регулиране е независим специализиран държавен орган, осъществяващ регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията – чл.10, ал.2 вр. ал.1 ЗЕ.

От събраните по делото доказателства се установява, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по ЗОДОВ – налице са отменени административни актове.

Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на КЕВР, с което определя, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М. по смисъла на §2, ал.1, т.1 ПЗР на ЗВАЕИБ – 112, 48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, е отменено с влязло в сила Решение № 4039/ 15.06.2017г. на АССГ по адм. дело № 2596/ 2015г. Решението е оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г. по адм.д. № 12851/2017 г. на ВАС, IV отделение.

Решение № Ц-14/03.04.2019 г. е обявено за нищожно с Решение № 5129/ 23.07.2019г. на АССГ по адм.д. № 4506/ 2019г. и преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне при спазване на дадените указания по прилагане на закона. Решението е оставено в сила с Решение № 492/14.01.2021 г. по адм.д. № 13432/2019 г. на ВАС, III отделение.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че макар формално да са налице отменени административни актове, административното производство не е приключило, тъй като преписката е върната на административния орган, който е уредил обществените отношения за същия период с издаденото в изпълнение указанията на съда Решение № Ц-12 от 26.03. 2021г. на КЕВР, с което е определена същата цена, като с отменените решения, считано от 01.04.2011г. и което не е влязло в сила и е обект на съдебен контрол. (В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение №17672 от 23.12.2019г. по адм.д. № 4340/2019г. на ВАС; Решение № 1105 от 28.01.2021г. по адм.д. № 904/2020г. на ВАС, Решение № 1030 от 27.01.2021г. по адм.д. № 8886/2020г. на ВАС и др.)

При служебна справка съдът констатира, че с Решение № 6313 от 02.11.2021г. по адм.д. № 3939/2021г на АССГ е обявена нищожността на Решение № Ц-12 от 26.03.2021г. на КЕВР, с което се определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, за изкупуване на електрическата енергия, произведена от обособена група руслови, подязовирни, деривационни, с горен или с долен изравнител водоелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, посочена в мотивите на решението и административната преписка е върната на КЕВР за ново произнасяне при спазване на дадените указания по прилагане на закона. Решението на АССГ е обжалвано пред ВАС, където е образувано адм. д № 1082/2020г. по описа на ВАС, което е все още висящо.

От друга страна Решение № Ц–12 от 26.03.2021 г. е неотнормимо към исковия период. С него се уреждат отношения за вече изтекъл период, което прави акта неизпълним, тъй като той не може да бъде приложен с обратна сила по аргумент за по-силното основание от чл. 14, ал. 2 от Закона за нормативните актове, независимо от предвиденото в чл. 13, ал. 9 от ЗЕ предварително изпълнение, което очевидно е само занаяпред. Видно от исковата молба, ищецът претендира вреди под формата на пропуснати ползи за периода 20.02.2015 г. – 25.03.2021 г., който период е изтекъл към датата на издаване на Решение № Ц – 12 от 26.03.2021 г.

Освен, че КЕВР се е опитала да регулира правоотношения за изтекъл период, е необходимо да се отбележи и че при постановяването на Решение № Ц-12 от 26.03.2021 г. отново е използван определеният за незаконосъобразен времеви критерий, което вече е констатирано от друг състав на АССГ. Невъзможността на КЕВР да избегне в поредно свое решение този, обявен от съда за незаконосъобразен критерий, очевидно се дължи на факта, че в обособената в т. 7 от Решение № Ц-10 от 30.03.2011 г. група производители на електрическа енергия са

поставени ВЕЦ с различни хидроенергийни характеристики, което допълнително затвърждава изводите на настоящия състав за неоснователност на претенцията на КЕВР за незавършеност на производството по издаване на процесните административни актове. Приемането на тази теза на регулатора би означавало, че комисията може да продължи да постановява нови свои решения, използвайки отново времеви критерий след всяка отмяна или прогласяване на нищожност на поредното ѝ решение, което създава усещане не за законосъобразна дейност, а по-скоро за произвол.

Следователно, през процесния период не е действала преференциална цена от 112,48 лв/Мвтч без ДДС за изкупуване на електроенергия, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 М., тъй като и трите административни акта, издадени от ответника, налагащи тази цена, са били отменени по съдебен ред с влезли в сила решения.

От събраните по делото доказателства в т.ч. СТЕ и писмените доказателства се установява, че ВЕЦ "Т. 2" е построен през 1923 г. на р. Б. О. заедно със съоръженията към нея с инсталирана мощност 270 kW чрез две турбини и два генератора. Следователно попада в приложено поле на отменената т.7 на Решение Ц-10/30.03.2011 и отменените Решение № Ц-5/20.02.2015 г. и Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР, от които се претендира, че са причинени вредите.

В заключението по СТЕ е установено, че МВЕЦ "Т. 2" технически, по смисъла на Решение № Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР, е малка, нисконапорна, деривационна ВЕЦ и, предвид неотменената част на решението, следва да бъде категоризирана в съответствие с точка 1 от обобщената класификация на ДКЕВР, като „Микро ВЕЦ с инсталирана (изходяща, електрическа) мощност до 200 kW (вкл.)".

В представеното разрешение за водоползване, издадено от Б. дирекция и решенията, с които се изменя, е отразено, че МВЕЦ "Т. 2" е с мощност 270 kW.

Мощността на ВЕЦ в случая е от значение за размера на вредата, с оглед различния размер на преференциалните ценни, определени в т.1 и т.2 от Решение № Ц-10/30.03.2011 г. на ДКЕВР, както и размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, определено в Решение СП-1 от 31.07.2015г. Съгласно становището на ДКЕВР от 02.05.2011г., в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. водноелектрическите централи са класифицирани по воден пад и по конфигурация (схема) на изпълнение на водните турбини, като принадлежността на всяка една категория се определя въз основа на разрешително за водоползване, издадено по реда на чл. 60 и сл. от Закона за водите; протокол образец 16, издадено на основание чл.7, ал.3, т.16 на Наредба № 3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителство и спецификации на техническите проекти,

свързани с машини, съоръжения агрегати. Следователно, през исковия период, според посочените официални свидетелстващи документи, процесната ВЕЦ попада в т. 2 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011г. и спрямо определената в него цена от 213,09 лв./МВтч. Това приема и ВАС в мотивите на горепосочените решения.

Комисията определя единствено различните групи производители, като класификацията на всеки един производител не е в нейните правомощия. В резултат обаче на издаденото незаконосъобразно Решение № Ц-5 от 20.02.2015г. и нищожното Решение № Ц-14 от 03.04.2019г, ищецът е пропуснал да реализира имуществена облага, изразяваща се в разликата между цената, по която той е продавал произведената от него електрическа енергия и цената, по която тази енергия е следвало да се изкупува. Вярно е, че производителите следва да доказват своите технически характеристики пред крайния снабдител, но при действието на незаконосъобразното Решение № Ц-5 от 20.02.2015 г. и нищожното Решение Ц-14 от 03.04.2019г., крайният снабдител, в съответствие с презумпцията за законност на административните актове и по силата на законоустановеното им предварително изпълнение, е бил длъжен да приеме, че преференциалната цена е в размер на 112,48 лв./ МВтч, тъй като те се явяват специални по отношение на т. 2 от Решение Ц-10 от 10.03.2011г. Налице е пряка причинна връзка между отменените административни актове и вредата, тъй като изкупуването на произведената от ищеца електроенергия по цена 112,48 лв/Мвтч, определена от КЕВР с тези актове е установено нормативно, независимо, че се сключва договор между ищеца и трето лице – краен снабдител, различен от ответника в настоящето производство.

Член 31 от действащия Закон за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/ също задължава обществения доставчик и крайните снабдители да изкупуват електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници – водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М., въз основа на дългосрочни договори за срок от 15 години, по определена от КЕВР преференциална цена.

Освен, че възлага задължения за действия, ЗЕВИ предвижда и налагането на санкции за неизпълнение на тези задължения. Така например чл. 57, ал. 1 от ЗЕВИ дава правомощие на КЕВР да прилага принудителни административни мерки, когато установи, че контролираните по този закон лица са извършили или извършват действия, с които нарушават разпоредбите на този закон, на подзаконовите актове по прилагането му и на актове на комисията. Освен това чл. 63 ЗЕВИ предвижда на обществения доставчик или краен потребител, който не изпълни свое задължение по чл. 31, КЕВР да му налага имуществена санкция в размер от 70 000 лв. до 200000 лв.,

а при повторно нарушение – санкция в трикратен размер – т. е. до 600 000 лв.

От посочените разпоредби следва, че между отменените административни актове, издадени от ответника и вредата, претърпяна от ищеца, е налице пряка причинна връзка, а не прекъсната и опосредена от сключения между ищеца и Ч. Е. БЪЛГАРИЯ АД граждански договор, тъй като цената за изкупуване на електрическата енергия, която тези страни са заложили в отношенията си – 112,48 лв/МВтч, е била задължителна за тях по силата на оправомощаването на ответника от закона да я определя, и неизпълнението на това задължение е било скрепено със законова санкция. Следователно, след като ответникът КЕВР е определил цената, която е била задължителна в отношенията на ищеца с трети лица, в нарушение на закона, и неговите актове са били отменени като незаконосъобразни и нищожни от съда, той следва да носи и гражданска отговорност за вредите, причинени от действието на тези незаконосъобразни актове.

Доколкото правоотношението по изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 М., се осъществява на регулиран пазар по цени, определени от КЕВР, която е натоварена с властнически правомощия по регулиране на дейностите в областта на енергетиката, то между незаконосъобразните административни актове и причинените вреди под формата на пропуснати ползи е налице пряка причинна връзка, което обуславя основателността на исковата молба. В този смисъл е преобладаващата и най-нова практиката на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 1030 от 27.01.2021г. по адм.д. № 8886/2020г. на ВАС, Решение № 1757 от 10.02.2021г. по адм.д. № 5667/2020г. на ВАС, Решение № 1105 от 28.01.2021г. по адм.д. № 904/2020г., Решение № 9216 от 17.08.2021г. по адм.д. № 9683/2020 на ВАС, Решение № 17672 от 23.12.2019г. по адм.д. № 4340/2019г. на ВАС, Решение № 9212 от 17.08.2020г. по адм.д. № 9684/2020г. на ВАС и мн.др.

Размерът на вредите следва да се определи, като се вземе предвид отговора на вещото лице по допуснатата СТИЕ. Установено е, че за процесния период от 20.02.2015 г. до 25.03.2021 г., ищецът е продал общо 5 799 408,25 квч ел. енергия при еденична цена 0,11248 лв/квтч на обща стойност 652317,43 лв.

При преференциална цена по т. 2 от разпоредителната част Решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР в размер на 213,09 лв/МВтч, (0,21309 лв/кВтч.) без ДДС, ищецът би реализирал приходи в общ размер на 1235795,90 лв. (5 799 408,25 квтч x 0,21309 лв./квтч). Разликата между реализираните приходи от продадена ел. енергия при цена 0,11248 лв/кВтч и тези при цена 0,21309 лв/кВтч е в размер на 583 478,45 лв.

следователно искът следва да бъде уважен в този размер за целия исков период от 20.02.2015г. до 25.03.2021.

От изчисленията на вещото лице, представляващи Приложение 1 от експертизата се установява, че за периода от 20.02.2015 г. до 12.11.2018г. размерът на пропуснатите ползи от незаконосъобразното Решение № Ц- 5 от 20.02.2015г. възлизат на 334 518,31 лв.

За периода от 13.11.2018г. до 25.03.2021г. размерът на пропуснатите ползи от нищожното Решение № Ц-14 от 03.04.2019г. възлизат на 248960,14лв.

Исковата претенция е основателна и в частта, с която се претендират пропуснати ползи от продажбата на електрическа енергия над 2 500 работни часа до пълното нетно специфично производство от 3 274 kW. Съгласно § 1, т. 29 от ЗЕВИ, "нетно специфично производство на електрическа енергия" е средногодишното производство на електрическа енергия от 1 кВт инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. Съгласно чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ, крайните снабдители изкупуват произведената електрическа енергия от ВЕИ по преференциална цена за количествата електрическа енергия до размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР. С т. 1 на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., Комисията е определила нетното специфично производство на електрическа енергия за съответните групи производители по Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г., като в раздел 1, т. 1.2. го е определила на 3724 кВтч за водноелектрически централи, отговарящи по техническите си характеристики на т. 2 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. Следователно, нереализирането на по-високи приходи от продажбата на електрическа енергия по преференциални цени е закономерна последица от незаконосъобразно утвърдената с отмененото Решение № Ц- 5 от 20.02.2015г. и обявеното за нищожно Решение № Ц -14 от 03.04.2019г. цена в размер на 112, 48 лв. /МВтч, като липсата на оспорване на Решение № СП-1 от 31.07.2015г. по отношение на определения размер на нетното специфично производство не е от естество да прекъсне причинната връзка.

Това заключение се потвърждава и от обстоятелството, че ищецът няма претенции към определената от КЕВР стойност на нетното специфично производство в Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., а към приложението на неправилната точка от него. За пълнота следва да се отбележи, че Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. има констативен характер и макар и обжалвано в някои негови части и съответно отменено поради липса на мотиви, в заместващите отменените части нови решения на комисията, се постановяват същите стойности на нетно специфично производство.

Тоест, констативната му същност води до препратка към ценови решения на комисията, включително и към Решение № Ц-10 от 31.07.2015 г., а прилагането на незаконосъобразната т. 7 за притежавания от ищеца ВЕЦ предопределя и по ниска граница, по която се изкупува по преференциалната цена произвежданата от нея електрическа енергия – 2500 КВтч, вместо относимите по т. 2 - 3724 КВтч.

Размерът на тези вреди е изчислен от вещото лице с оглед приетите по делото доказателства за извършени продажби на свободния пазар – фактури. В заключението обаче изчисленията са направени с оглед размера на нетното специфично производство и преференциалните цени по т.1 от Решение № Ц-10/30.03.2011г., а както бе посочено по-горе следва да бъдат изчислени по същия метод, въз основа на преференциалните цени по т.2 от Решение Ц-10/230.03.2011г. 213,09 лв./кВт и нетното специфично производство, определено в т. 1.2. на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. – 3724 kW за исковия период 20.05.2015г. - 25.03.2021г. Размерът на пропуснатите ползи, формирани като разликата на при изкупна цена на свободен пазар по свободно договорени цени или по цена за излишък на балансиращ пазар за количествата над 2500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическа енергия в размер на 213,09 лв./МВтч до пълното нетно специфично количество от 3724 кВтч електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциална цена за исковия период възлиза на 304545,49 лв. Тя е изчислена, като нетното специфично производство е 3724 кВтч при мощност на централата 270 kW следва да бъдат изкупувани 1005480 кВтч електроенергия на година на преференциалните цени от 213,09 лв/кВтч без ДДС. От допустимото количество за инсталираната мощност 1005480 кВтч изкупеното количество по преференциални цени е 67500 кВтч за година, следователно допустимото количество за изкупуване по преференциални цени до Н. 3724 кВтч е 330487 кВтч. Разликата между приходите при цена 213,09 лв./кВтч и продажните цени на балансиращ и на свободен пазар по фактурите, приети по делото, формират нереализирани приходи в размер на 45973,79 лв. за периода 20.02.2015 до 31.12.2015г.; 53072,90 лв. за 2016г.; 49536,69 лв. за 2017г.; 49107,06 лв. за 2018г.; 47560,38 лв. за 2019г.; 47993,32 лв. за 2020г. и 11301,35 лв. за периода 01.01.2021 – 25.03.2021г. Общо за целият исков период 20.02.2015г. – 25.03.2021г. пропуснатите ползи възлизат на 304545,49 лв. От тях 197690,79 лв. от отмененото Решение № Ц- 5 от 20.02.2015г. и 106 854,70 лв. от и обявеното за нищожно Решение № Ц -14 от 03.04.2019г. с оглед съответните периоди.

От представените фактури за продажба на електрическа енергия на свободния пазар се установява, че през исковия период ищецът е

продал по-големи количества от допустимото количество за изкупуване по преференциални цени 330487 кВтч, поради което методът, използван от вещото лице, най-точно и справедливо определя действителния размер на пропуснатите ползи на това основание. Именно поради това и отговорите на въпросите, които ответникът иска да постави като допълнителна задача на вещите лица, не са допуснати от съда, тъй като не биха допринесли за разрешаване на спора от фактическа страна.

Основателността на главния иск обуславя и основателност на акцесорната претенция за заплащане на лихви върху главниците на присъжданите обезщетения. Върху определените като обезщетения за непозволено увреждане суми се дължи законната лихва от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Следва да се приложи разрешението, дадено с Тълкувателно решение №3 от 22.04.2004 год. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004г., ОСГК и по т.4 от ТР № 3/22.04.2005 год. по тълк. дело №3/2004 год. на ОСГК на ВКС, на което ищецът се позовава изрично в исковата молба, според което изискуемостта на законната лихва върху обезщетението е от датата на влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, съответно това е и датата, от която се следва лихва за забава. В тази връзка съдът не кредитира заключението на вещото лице относно размера на лихвите, тъй като изчисленията му не са съобразени с цитираната практика, а са изчислени лихви към момент предхождащ изискуемостта на вземането (лихви върху главницата за 2019г. 2020г. и 2021г. за изчислени към 2018г.). Размерът на лихвите може да бъде изчислен без да са необходими специални знания, с помощта на лихвения калкулатор в официалния интернет сайта на НАП. Следователно, искът следва да бъде уважен в размер на 532208,79 лв., представляващи обезщетение за претърпени вреди от отменен незаконосъобразен административен акт Решение № Ц- 5 от 20.02.2015г. със законната лихва за забава в размер на 161141,00 лв. за периода от 12.11.2018г. до датата на подаване на исковата молба (05.11.2021). ведно със законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на дължимите суми.

Както и в размер на 355814,70 лв., представляващи обезщетение за претърпени вреди, за периода от 13.11.2018г. до 25.03.2021г., от нищожен административен акт Решение № Ц -14 от 03.04.2019г, със законната лихва за забава в размер на 93697.86 лв., за периода от 03.04.2019г. до датата на подаване на исковата молба (05.11.2021), ведно със законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на дължимите суми.

В останалата част до претендирания размер (след изменението на иска) на обезщетението за пропуснати ползи в размер на 923394,60 лв. и лихва в размер на 279605,73 лв. претенцията следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и своевременното искане, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати разноските по производството, както и внесената държавна такса общо в размер на 4647 лв., съгласно представения списък и доказателства за извършването им (4622 лв. заплатено възнаграждение на вещи лица и 25 лв. държавна такса). Адвокатско възнаграждение не се претендира.

Воден от горното Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] обезщетение за причинени имуществени вреди за периода от 20.02.2015 г. до 12.11.2018г. от незаконосъобразен административен акт Решение № Ц- 5 от 20.02.2015г. на КЕВР в размер на 532208,79 лв., (петстотин тридесет и две хиляди двеста и осем лева и 79 ст.), ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба (05.11.2021г.) до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на законната лихва за забава в размер на в размер на 161141,00 лв. (сто шестдесет и една хиляди сто четиридесет и един лева) за периода от 12.11.2018г. до 05.11.2021г.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], обезщетение за причинени имуществени вреди за периода от 13.11.2018г. до 25.03.2021г. от нищожен административен акт Решение № Ц -14 от 03.04.2019г. на КЕВР, в размер на 355814,70 лв., (триста петдесет и пет хиляди осемстотин и четиринадесет лв. и 70 ст.) лв., ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба (05.11.2021г.) до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на законната лихва за забава в размер на 93697,86 (деветдесет и три хиляди шестстотин деветдесет и седем лева и 86 ст.) лв. за периода от 03.04.2019г. до 05.11.2021г.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди от Решение № Ц-5 от 20.02.2015г. и Решение № Ц -14 от 03.04.2019г. на КЕВР в останалата част до претендирания размер 923394,60 лв. и лихви до претендирания размер 279605,73 лв.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на Г.-КОНСУЛТ О., ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 4647 (четири хиляди шестстотин четиридесет и седем) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: